

روز دوم: پنجشنبه اولین هفته

وای بر من که مرد شقی‌ای هستم! کیست که مرا از جسم این موت رهایی بخشد؟ رومیان 7: 24

رساله رومیان توسط پولس و در حدود سال 57 میلادی نوشته شد که تقریباً هفت سال پیش از کشته شدنش در روم است. بیشتر مورخین بر این باورند که پولس در حدود سال 34 میلادی به مسیح ایمان آورده است. بنابراین در زمان نگارش این رساله حداقل 23 سال از ایمانش می‌گذشته ولی در آن می‌نویسد که گناهکاری ننگین است. این اولین باری نیست که او گناهکار بودنش را اعلام می‌کند بلکه یکی از تکان دهنده‌ترین آنها است. رسالات به قرن‌تانیان از اولین رسالات اوست؛ او در اول قرن‌تانیان می‌گوید "زیرا من کوچکترین رسولان هستم و لایق نیستم که به رسول خوانده شوم، چونکه بر کلیسای خدا جفا می‌رسانیدم" (9: 15). این رساله تقریباً نه سال پیش از رساله به رومیان و در حدود سال 48 میلادی نگاشته شده است. درک او نسبت به گناهکار بودنش، چیزی است که هر شخص دیگری هم می‌تواند متوجه شود؛ او پیش از مواجهه با عیسی مسیح در راه دمشق یک قاتل بود (اعمال 9). او در حدود سال 52 میلادی رساله‌ای به کلیسای افسس می‌نویسد و می‌گوید کمترین مقدسین است (افسیان 3: 8). همه مقدسین شامل همه قوم خداوند می‌شود؛ همه کسانی که ایمان آورده‌اند. او چرا این صحبت را می‌کند؟ آیا چون مردم را می‌کشته است؟ اگر به خواندن ادامه دهیم متوجه می‌شویم که پولس درباره فیض خداوند صحبت می‌کند؛ "... این فیض عطا شد که در میان امت‌ها به دولت بی قیاس مسیح بشارت دهم، و همه را روشن سازم که چیست انتظام آن سری که از بنای عالم‌ها مستور بود" (افسیان 3: 8-9). پولس با رشد در ایمانش به درکی بسیار زیبا در مسیح می‌رسد؛ اینکه دولت‌مندی مسیح بی‌نهایت است؛ که سری ناشناخته وجود دارد و ما نمی‌توانیم درکش کنیم، حتی اگر درکی محدود از نقشه‌اش داشته باشیم. او در فهم اینکه نمی‌تواند این موضوع را کاملاً درک کند، از فیضی که برای موعظه‌ی انجیل به او داده شده، شگفت‌زده است. نه تنها زندگی گذشته پولس، بلکه زیبایی انجیل و بیان کردن کار مسیح است که اینگونه او را تحت تاثیر قرار داده. او نهایتاً در رساله اول به تیموتائوس که نزدیک به کشته شدنش در حدود سالهای 62 یا 64 میلادی نوشته شده است می‌گوید که از همه گناهکاران کمتر است (اول تیموتائوس 1: 15). پولس در اینجا نه تنها به یاد می‌آورد که به کلیسا جفا می‌رسانده بلکه اعلام می‌کند که کفرگو و گستاخ نیز بوده است (اول تیموتائوس 1: 13). پولس هر چه در ایمانش رشد می‌کند، بدی گناهانش از یک سو و زیبایی مسیح، رحمت و محبتش از سوی دیگر بیشتر برایش آشکار می‌شود.

پولس دائماً از فیض و رحمت خداوند شگفت‌زده می‌شد و هر چه با خداوند بیشتر زمان می‌گذاشت، گناهکار بودنش بیشتر برایش آشکار می‌شد. او درک عمیق‌تری نسبت به جنگی که در ذهنش برپا بود پیدا کرد (رومیان 7: 23). این جنگ آنقدر سخت بود که پولس در نهایت فریاد کشید که "چه انسان بی‌چاره‌ای هستم" (رومیان 7: 24). هرچه به خداوند نزدیک‌تر می‌شویم، گناهکار بودن خودمان را بیشتر می‌بینیم. دیدن گناهکار بودنمان حتی اگر در آن لحظه دردناک باشد، بسیار خوب است چون تاثیری زیبا بر ما دارد. زمانیکه گناهکار بودن خودمان را می‌بینیم، رحمت و فیضی که خداوند به ما داده است را نیز واضح‌تر مشاهده می‌کنیم. آنگاه است که فروتن‌تر شده و بیشتر به شباهت نجات دهنده‌مان عیسی درمی‌آییم و لذت‌مان در خداوند افزایش می‌یابد. این افزایش شادی چیزی است که برای ایماندارانی که در اطرافمان هستند نیز نمایان شده و حقیقتاً تبدیل به نور و نمک برای این دنیا خواهیم شد.

متن‌های پیشنهادی برای مطالعه:

رومیان 7: 25-7: 8؛ 1-8

پرسش‌ها برای اندیشیدن:

چطور می‌توانم در ایمانم رشد کنم؟

چطور می‌توانم فیض و رحمت خدا را بهتر درک کنم؟

دعا:

ای خدای مهربان و رحیم! تو محبت هستی، با فیضت کم‌کم کن تا عرض و طول و بلندا و عمق محبت مسیح را درک کنیم و با آن به پری خدا برسیم. ما را از محبت مسیح لبریز کن تا تو را بیشتر جلال داده و شاهدان بهتری در این دنیای تاریک باشیم و دیگران با رحمتی که در قربانی شدن مسیح بر صلیب وجود دارد بیشتر آشنا شوند. در نام عیسی دعا کردیم، آمین! (به اول یوحنا 4: 16 و افسسیان 3: 14-19 نگاه کنید که پایه‌های این دعا هستند)

برکت خداوند هر لحظه در مسیртان به دنبال او، همراهتان باشد. برای دریافت اطلاعات بیشتر و یا طرح سوالاتان می‌توانید با ما از طریق pbminstitute@protonmail.com تماس حاصل نمایید.